

det gaar videre, skulde ledsages med et Par Bemærkninger, og jeg vil derfor tillade mig at udtale, at jeg for mit Vedkommende ikke har nogen Betænelighed ved at gaa ind paa den Forandring, som her er nævnet under Nr. 1, hvorved der vil ske en temmelig betydelig Nedsættelse med Hensyn til Porto for Brevkort, en Nedsættelse, som jeg antager i ingen Henseende dog vil komme til at gaa ud over Statskassen, idet det vistnok vil have til Følge, at Folk ikke saa lidt mere end hidtil ville benytte den Maade at korrespondere paa. Jeg vil derimod sige, at der dog er et Par andre Forhold, med Hensyn til hvilke det ikke staar mig ganske klart, om den Forhøielse, som finder Sted, er fuldstændig rigtig. Jeg skal ikke opholde mig ved, at et Pengebrev paa indtil 200 Kr. kommer til at koste 1 eller 2 Ore mere end hidtil, thi det spiller dog maasse ikke nogen væsentlig Rolle endda, skjøndt ogsaa dette er en Forhøielse, men naar vi gaa over til Numrene 5 og 6, er der ikke saa lille Forhøielse paa Postanvisninger og Postoprævninger, naar der er Tale om mindre Beløb, og netop i disse Tilfælde ved Postanvisninger og Postoprævninger, som ere de mest almindelige, og som maasse dog bruges mest af den Del af Befolkningen, der ikke maa siges at have særdeles Naad, forekommer det mig ikke, ialtfald indtil jeg bliver nærmere oplyst om, at saadanne Forsendelser koste Postkassen meget Mere, at der er Grund til at gaa til disse Forhøielser. For et saa ringe Beløb som 30 Kr. er det jo 3 Ore, saa det er dog alligevel ikke saa lidt foruden det, at der skal betales 1 Ore til. Det bliver altsaa paa en Maade 4 Ore. Der er en Bestemmelse endnu, som maasse, naar man ser paa den, strax ser lidt besynderlig ud, og det er Bestemmelsen under Nr. 3 om, at man overlader fuldstændig til Indenrigsministeren at fastsætte Takten for Pengebreve, saasnart Beløbet overstiger 200 Kr. Naar jeg ikke skal gjøre nogen absolut Indvending derimod, er det i Tillid til, at Indenrigsministeren vil forstaa, at det i alle Henseender vil være hensigtsmæssigt og rimeligt og ogsaa fordelagtigt for Postvæsenet og Statskassen, at disse Takter fastsættes saa lavt som muligt. Det er efter min Mening en af de største Feil, som er begaaet ved Posiloven af 1871, og som jeg tillod mig allerede dengang at gjøre opmærksom paa, at man for Pengebreve, saasnart der var Tale idetmindste om større Beløb, havde sat en aldeles urimelig Porto eller Forvikringspræmie.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, blev Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Hørup: Jeg tillader mig at foreslaa denne Sag henvist til Finantsudvalget.

Gad: Maa jeg tillade mig at bemærke, at Grunden, hvorfor jeg nu ikke stiller Forslag om, at denne Sag faar en særegen Behandling, er, fordi jeg skjønner, at det efter den foregaaende Afstemning vilde være aldeles unyttigt.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, blev Forhandlingen sluttet.

Ovennemvnte Forslag af Hørup vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forandring i Plakaten af 4de Oktober 1815 og i Lov af 28de Januar 1856 om Hundeafgiften i Kjøbenhavn m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Gad: Da jeg nu har udtalt mig om de to andre Forslag, vil jeg ogsaa tillade mig enkelte Bemærkninger om dette. De vedrøre to Bestemmelser, som, saavidt jeg skjønner, ere indkomne i Lovforslaget i Landstinget. Den første Bemærkning, jeg vil gjøre, er med Hensyn til 2det Stykke i § 1. Jeg veed ikke, om jeg har Ret, men jeg kan ikke negte, at det forekommer mig, at denne Bestemmelse er aldeles ligegyldig, og naar den er aldeles ligegyldig, forekommer det mig blot lidt forvirrende, at den staar der. Jeg antager nemlig, at det, der staar der, gjælder ogsaa, hvis det ikke stod der. Den anden Bemærkning, jeg vil tillade mig, er til § 2, hvor der staar en Bestemmelse om en Adskillelse imellem, hvad der skal betales for disse Hunde efter deres Størrelse. Det skal jeg nu ikke have Nogetsomhelst imod, thi det er aldeles givet, at i en By som Kjøbenhavn ere de meget store Hunde i en ganske anden Grad til Gene end de mindre, men det Maal, man har villet sætte, forekommer mig i den Grad ubestemt, at jeg ikke egentlig veed, hvad det betyder. Der staar: „større end en almindelig Sagthund“; men